

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ ל"ב - חֲלָק כ"ו

קוֹנְטֵרְס 956

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א ל"פ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

טובים, היא סתומה להם, [תוספת נשמה יתרה השכינה סתומה להם מלהאיר להם מקדשת השבת] ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, [ברוחניות ובגשמיות] והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשאר עני, ואם הוא חכם, חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק ממנו, ונשאר עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשאר יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח. אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזרעים ממנו, וישמחו את ישראל למטה מזיו כבודה. ועין עוד בכאור מתוק מדבש, שם, שבאר שכמו שצריך להוסיף במאכל ובכמשתה לכבוד שבת קודש, כך גם צריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזהיר הזהר הקדוש, עין שם דבריו. ולפי זה בשבת קודש מוכרח ללמוד זוהר, דאין לך הוספה בלמוד התורה כמו למוד הזהר בשבת שנחשב למאה מליון שנה תורה.

הבה נתחזק בלמוד הזהר הקדוש בכל יום ויום ובפרט בלמוד בשבת קודש. רבותינו הפליגו בשבחה וערפה של תורה הנלמדת בשבתות, על פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת "שלח-לך") – זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבטא משאר יומין".

מרנא הריח הטוב, בספרו "בן איש חי" (פרשת שמות, שנה שניה), כתב, וזה לשונו: כתבו המקבלים זכרונם לברכה, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול, עד כאן לשון קדשו. רבנו מרדכי שרעבי, זכותו יגן עלינו, התבטא פעם

עמוד ב') מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיהו ס"א י"א). אוף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינון נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדון לון לישראל לתתא מזיו כבודה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביינה. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניה לדרבנינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוה. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקים תפלת דוד המלך עליז השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו וישנותיו בנעימים] [ויזשיעוהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּאֲזַנֵי מְקַרְבֵינוּ, וְאָמַר: "שְׁעָה שֶׁל לְמוֹד תּוֹרָה עַל דְּרָךְ הַפֶּשֶׁט בְּיוֹם הַשְּׁבֵת, שָׁנָה לְלִמּוּד שָׁנָה שְׁלֵמָה בְּיוֹם חַל. וְשְׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוֹד זֹהָר וְקַבְלָה בְּיוֹם חַל, הִיא כְּמוֹ שָׁנָה שֶׁל לְמוֹד פֶּשֶׁט בְּיוֹם חַל. וְלִמּוּד הַקַּבְלָה זֹהָר בְּיוֹם שְׁבֵת בְּמִשְׁךְ שְׁעָה שָׁנָה לְלִמּוּד שְׁבָעִים וְחֲמִשׁ שָׁנָה בִּימֹת הַחַל". וּפְסָק הַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הִכָּף הַחַיִּים (קנ"ה סקי"ב), דְּלִמּוּד הַזּוֹהַר יִחְשַׁב לְלִמּוּד הַקַּבְלָה. וְכַתֵּב הַפְּלֵא יוֹעֵץ וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְאֶפְּלוּ אִי לֹא יָדַע מֵאֵי קָאָמַר וְשׁוּגָה בּוֹ שְׁגִיאוֹת הַרְבֵּה הוּא חֲשׁוֹב לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדַכְתִּיב "וְדַגְלוּ עָלַי אֶהְבֵּה" וּפְרָשׁוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה "וְדַלּוּגוּ" עָלַי אֶהְבֵּה, עַד כֹּאן לְשׁוֹנוֹ. וְכִכֵּר דְּבַר בְּקִדְשׁוֹ מֵהַר"ש בְּיוֹזְגָלוֹ זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ מְאוּר עֵינֵינוּ בְּעַל "הַפְּסָא מְלֶךְ" דְּלִמּוּד הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ עוֹלָה שְׁעָה אַחַת לְעֶרְךְ שָׁנָה שֶׁל לְמוֹד הַפֶּשֶׁט, וְהוּבָא פְּסָקוֹ בְּכַף הַחַיִּים (סִימֵן קנ"ה סקי"ב), וְזֶה לְשׁוֹן הַפְּסָא מְלֶךְ" (תְּקוּן מ"ג): כִּי לְמוֹד הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ בְּגִירְסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה עוֹלְמוֹת, וְכָל שָׁכֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין אֶפְלוּ פְּרוּשׁ מְאֹמַר אַחַד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תְּקוּן לְמַעְלָה בְּשְׁעָה אַחַת, מֵה שְׁלֵא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפֶּשֶׁט שָׁנָה תְּמִימָה, וּמְבַטֵּחַ לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הַבָּא, מִבְּנֵי הַיְכָלָא דְּמִלְפָּא, וְיִהְיֶה מְרוֹאֵי פְּנֵי הַמְּלֶךְ, הַיּוֹשְׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּתָא דְּרַקִּיעָא. גַּם בְּתִקּוּן ל' כְּתֵב (הַפְּסָא מְלֶךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּמָה גְּדוֹל חַיִּיב עַל תְּלַמִּיד חֲכָם לְלַמֵּד קַבְלָה. וְעִנְשָׁם כְּמָה גְּדוֹל אִם אֵינָם לוֹמְדִים קַבְלָה, וְגוֹרָם אַרְךְ גְּלוּתָא, כִּי הֵם מְעַכְבִּים הַגְּאֻלָּה רַחֲמָנָא לִיְצִלָּהּ, כִּי יַעֲשֶׂה בְּשְׁעָה אַחַת בְּלִמּוּד הַקַּבְלָה מֵה שְׁלֵא נַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד חֲדָשׁ יָמִים בְּפֶשֶׁטִי הַתּוֹרָה, כִּי גְּדוֹל כְּחֵה לְקָרֵב הַגְּאֻלָּה. הַעוֹלָה מִדְּבָרֵי רְבוּתֵינוּ הַפְּסָא מְלֶךְ וְהַרִיחַ הַטּוֹב זְכוּתָם יִגַּן עֲלֵינוּ: דְּהַלּוּמַד שְׁעָה זֹהָר הַקְּדוֹשׁ בְּשְׁבֵת קוֹדֶשׁ, כְּלוּמַד אֶלְף שָׁנָה פֶּשֶׁט בְּיוֹם חוּל. וְלִפֵּי זֶה, אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד שְׁשׁ שְׁעוֹת זֹהָר הַקְּדוֹשׁ בְּשְׁבֵת קוֹדֶשׁ, הֵרִי זְכָה לְתַקֵּן כָּל הַשִּׁית אֶלְפִין יְמֵי הַבְּרִיאָה [וְכָל הַעוֹלָם מִתְּעַלָּה עַל יְדוֹ]. וּבְנוֹסָף עַל כֶּךָ חֲדוּשׁוֹ שֶׁל בְּעַל אוֹרְחוֹת צִדִּיקִים (שְׁעַר הַשְּׂמֻחָה). הַמְּבָאָר: דְּלִמּוּד (וְכָל מִצְוָה) הַנִּעֲשֶׂה בְּשְׂמֻחָה עֲרָכּוֹ כְּפוּל אֶלְף, נִמְצָא שְׂכָאָשֶׁר יְהוּדֵי לוּמַד בְּשְׁבֵת קוֹדֶשׁ וּבְשְׂמֻחָה תּוֹרַת הַרְשָׁב"י "הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ" עוֹלָה בְּשְׁעָה אַחַת לְעֶרְךְ שֶׁל מְלִיוֹן שָׁנָה, (לְמוֹד פֶּשֶׁט בִּימֵי הַחוּל). וְאִיתָא בְּאַבוֹת דְּרַבֵּי נֶתָן (פְּרָק ג' מִשְׁנָה ו'): רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל בְּרַבִּי יוֹסִי אוֹמַר... אִם לְמַדְתָּ תּוֹרָה בְּשְׁעַת הַרוּחַ אֶל תִּשׁוּב לָךְ בְּשְׁעַת הַדְּחָק, לְפִי שְׁטוֹב לוֹ

וְאֵת אֲשֶׁתוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ, וַיִּצְרַח
הָרַע עוֹזֵר לוֹ בְּעַל כְּרָחוֹ וְעוֹנֶה
אִמּוֹ. וְאִם לֹא - הוּא כִּנְגְדוֹ וּמִקְלָל
אוֹתוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ. וּמִשּׁוֹם זֶה
נִקְרָא לוֹט, שְׂמֵכִיא קְלָלוֹת עַל
אוֹתוֹ הָאִישׁ וְעַל בֵּיתוֹ וּמִכְּנִיס
קְטֻטָּה בְּבֵיתוֹ. זֶהוּ שְׂכַתוֹב וַיְהִי
רִיב בֵּין רַעִי מִקְנֵה אַבְרָם וּבֵין
רַעִי מִקְנֵה לוֹט.

וּבְאוֹתוֹ זְמַן, (שם) וַיֹּאמֶר אַבְרָם
אֵל לוֹט אֵל נָא תְהִי מְרִיבָה בֵּינִי
וּבֵינֶיךָ וְגו'. כִּי אֲנֹשִׁים אֲחִים אֲנַחְנוּ.
מִצַּד שֶׁהוּא הַגּוֹף. וּמָה אָמַר לוֹ?
הֲלֹא כָל הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ (שם). וּמִשּׁוֹם
זֶה אָמְרוּ בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה, אִם רְאִיתָ
שׂוֹיֵצֵר הָרַע מִתְגַּבֵּר עֲלֶיךָ,
הוֹלִיכֵהוּ לְבֵית הַמְּדַרְשׁ. אִם אֲבָן
הוּא גִמּוּחַ, וְאִם בְּרוּל - מִתְפּוֹצֵץ.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לֹא לֵיהוּ, אֵת זֶה
גַּם יְלָדִים יוֹדְעִים אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ,
רַבִּי רַבִּי, וְדַאי כֶּף הוּא, אֲבָל סוּד
דְּבָרֵי הַפְּרִשָּׁה הַזֶּה אֵינִם לְגַלּוּי כֶּף,
אֲלֵא בֵּינִי וּבֵינֶיךָ.

פְּתַח וְאָמַר, (שם יב) וַיְהִי רָעִב
בְּאָרֶץ. מָה הָרָעִב כָּאֵן? אֲלֵא וְדַאי
כְּשִׁמְסַתְּלַקְתָּ הַנְּבִיעָה מֵאָרֶץ
הַשְּׂכִינָה, מִיַּד כְּתוּב וַיְהִי רָעִב
בְּאָרֶץ (שם). וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרָיִמָה,
יָרַד הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְדוּר בֵּין
הַצְּדָדִים הָרַעִים הַלְלוּ, כְּדִי שְׁזַרְעוּ
יְהִיָּה שְׁמוֹר בֵּינֵיהֶם.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, רַבִּי רַבִּי,
וְהָרִי כְּתוּב בְּשִׂכְנֵיהָ אָרֶץ אֲשֶׁר לֹא
בְּמִסְכְּנַת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם. אָמַר
לוֹ, וְדַאי כֶּף הוּא! שְׂבֻזְמָן
שׂוֹיֵצֵר אֵל שׁוֹמְרִים אוֹת הַבְּרִית,
הִיא מִתְמַלֵּאת כָּל טוֹב וְלֹא חֹסֵר
מִמֶּנָּה (שפּע). וְכַאֲשֶׁר לֹא שׁוֹמְרֵי הַבְּרִית
מִסְתַּלַּק הַשְּׂפַע מִמֶּנָּה, וַיִּנְאָמַר בָּהּ
וְתִרְאֶה הִיבְשָׁה.

וּבְאוֹתוֹ זְמַן, אִם לֹא יוֹרֵד הַקְּדוּשׁ
בְּרוּף הוּא לְשׁוֹמְרֵי אוֹתָהּ, יֵשׁ רְשׁוֹת
לְצְדָדִים הָאֲחֵרִים לְקָרֵב לָשֵׁם.
וְאוֹתוֹ שְׂגוּרָם אֵת זֶה, יֵשׁ רְשׁוֹת

הָרַע אִיהוּ עוֹזֵר לֵיהָ בְּעַל כְּרָחֶה וְעוֹנֶה אִמּוֹ.
וְאִי לָאו אִיהוּ כְּנִגְדוֹ, וְלֵיִיט לֵיהָ וְלִכְל דִּילָהּ.
וּבִגִּין דָּא אֲתִקְרִי לוֹט דְּאִיתִי לוֹטִין עַל הַהוּא
בְּרַנְשׁ וְעַל בֵּיתָהּ, וְאִיהוּ אֲעִיל קְטֻטָּה בְּבֵיתָהּ.
הָדָא הוּא דְּכְתִיב (שם יז) וַיְהִי רִיב בֵּין רַעִי מִקְנֵה
אַבְרָם וּבֵין רַעִי מִקְנֵה לוֹט.

וּבְהַהוּא זְמַנָּא (שם יג) וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֵל לוֹט אֵל
נָא תְהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינֶיךָ וְגו'. כִּי
אֲנֹשִׁים אֲחִים אֲנַחְנוּ. מִסְטָרָא דְהָאִי גּוֹפָא. וּמָה
אָמַר לוֹ הֲלֹא כָל הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ (שם). וּבִגִּין דָּא
אָמְרוּ מֵאִרִי מִתְנִיתִין אִם רְאִיתָ שׂוֹיֵצֵר הָרַע
מִתְגַּבֵּר עֲלֶיךָ הוֹלִיכֵהוּ לְבֵית הַמְּדַרְשׁ. אִם אֲבָן
הוּא גִמּוּחַ וְאִם בְּרוּל מִתְפּוֹצֵץ. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן לֹא לֵיהוּ דָּא נִינְקִי יְדַעֵי לֵיהָ. אָמַר לֵיהָ
רַבִּי רַבִּי, וְדַאי הָכִי הוּא, אֲבָל רְזָא דְמַלְיָ
דְּפִרְשָׁתָא דָּא, לָאו אֲנוּן לְגַלְאָה הָכָא אֲלֵא בֵּינִי
וּבֵינֶיךָ.

פְּתַח וְאָמַר (בְּרַאשִׁית יב) וַיְהִי רָעִב בְּאָרֶץ. מֵאִי רָעִב
הָכָא. אֲלֵא וְדַאי כְּדִ אֲסַתְּלַק נְבִיעָה
מֵאָרֶעָ דְשְׂכִינְתָא, מִיַּד כְּתִיב וַיְהִי רָעִב בְּאָרֶץ
(שם). וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרָיִמָה, נְחִית קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְדִירָא בֵּין סְטָרִין בִּישׁוּן אֵלִין, בְּגִין זְרַעָא
דִּילָהּ לְמַהוּי נְטִיר בֵּינֵיהוּ.

אָמַר לֵיהָ רַבִּי שְׁמַעוֹן רַבִּי רַבִּי וְהָא פְּתִיב
בְּשִׂכְנֵתָא (דְּבִרִים ח ט) אָרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכְּנַת
תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם. אָמַר לֵיהָ וְדַאי הָכִי הוּא.
דְּבֻזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל נְטָרִין אוֹת בְּרִית, אֲתִמְלִיאַת
כָּל טוֹב וְלֹא חֹסֵר מִנָּה (נְבִיעוּ). וְכִד לֹא נְטָרִין בְּרִית אֲסַתְּלַק
נְבִיעוּ מִנָּה, וְאִתְמַר בָּהּ (בְּרַאשִׁית א ט) וְתִרְאֶה הִיבְשָׁה.

וּבְהַהוּא זְמַנָּא אִי לֹא נְחִית קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְנְטָרָא לָהּ, אִית רְשׁוֹת לְסְטָרִין
אֲחֵרִינִין לְקָרְבָּא תְּמַן. וְהַהוּא דְגָרִים דָּא אִית
רְשׁוֹ לְמִקְטָרְגָּא לְקַטְלָא לֵיהָ. בְּגִין דָּא אָמַר

למקטרג להרג אותו. משום זה
אמר לה וְהִיא כִּי יֵרָאוּ אֶתְךָ
הַמַּצְרִים וְגו' (שם). ועל זה אמרי
נָא אֶחָתִי אֶת (שם), לא תנדעי
בַּיְנֵיהֶם.

ואם תאמר מה חטא אברם? אלא
חטאו קדם שבא לעולם היה
באות ה', בהסרונו שם היה.
ומשום זה היה נקרא אברם בלי
ה', עד שזכה לה ובה נשלם בכל
איבריו. ומשום יו"ד שהיתה
בשרי, אמר אמרי נא אחתי את,
להגן. למען ייטב לי בעבורך (שם),
בת יחידה, ונאמר בה אבן מאסו
הבונים. ייטב לי - מצד של
הטוב, והיתה נפשי - מצד של
חיי העולמים, משום ששתי
הדרגות הללו נבנה בהם העמוד
האמצעי וצדיק.

ויהיו חיי שרה וגו'. פתח רבי
שמעון ואמר, ישני חברון קומו.
ויהיו חיי שרה, מי שרה כאן? זו
השכינה, משום שלמטה בצדיק
ויברא אלהים את האדם בצלמו.
כך הצדקת הזו נבראה בדיוקנה
של השכינה.

ויהיו חיי שרה - זו השכינה. ומי
הוא החיים שלה? י"ה, וזהו
השכינה. שכן י"ה. וזהו החיים
של הנשמה. וזה שכתוב כל
הנשמה תהלל י"ה. וזהו ה' הזו
בא"ת ב"ש - צ'. עם י' עולה לק',
והם מאה ברכות שחייב אדם
להריק בכל יום בשכינה, וזהו
מאה שנה. ועליהם צוה הקדוש
ברוך הוא את האדם מה ה'
אלהיך שאל מעמך. אל תקרי
מ"ה אלא מא"ה.

ועשרים שנה ושבע שנים - אלו
עשר אמירות ועשרה דברות
ושבעה הימים הראשונים של
מעשה בראשית, וששת ימי
המעשה ויום השבת, שהוא
ויכלו, הפלל של כלם. וכנגדם

לִיה וְהִיא כִּי יֵרָאוּ אֶתְךָ הַמַּצְרִים וְגו' (שם). ועל
דָּא אַמְרִי נָא אֶחָתִי אֶת (שם) לֹא תִשְׁתַּמְדַּע
בַּיְנֵיהוּ.

נא תימא מה חב אברם. אלא חובה דילה
קדם דאיתי לעלמא, הוה פאות ה'
דחסרונא דילה תמן הוה. ובגין דא הוה אתקרי
אברם בלא ה' עד דזכה לה ובה אשתלים בכל
אברוהי. ובגין יוד דהוה בשרי אמר אמרי נא
אחתי את לאגנא. למען ייטב לי בעבורך (שם)
בת יחידה. ואתמר בה (תהלים קיח כב) אבן מאסו
הבונים. ייטב לי מסטרא דטוב. והיתה נפשי
מסטרא דחי עלמין. בגין דתריין דרגין אלין
יתבני בהון עמודא דאמצעייתא וצדיק.

ויהיו חיי שרה וגו' (בראשית כג א). פתח רבי שמעון
ואמר דמיכין דחברון קומו. ויהיו חיי
שרה, מאן שרה הכא. דא שכינתא. בגין
דלתתא בצדיק (שם א כז) ויברא אלהים את האדם
בצלמו. הכי צדקת דא אתבריאת בדיוקנה
דשכינתא.

ויהיו חיי שרה דא שכינתא. ומאי ניהו חיים
דילה י"ה ודא ההוא שכינה. שכן י"ה,
והאי איהו חיים דנשמתא דא הוא דכתיב
(תהלים קו ו) כל הנשמה תהלל י"ה. והאי ה' בא"ת
ב"ש צ'. ועם י' סליק למאה. ואנון מאה
ברפאן דחייב בר נש לארקא בכל יומא
לשכינתא. ודא איהו מאה שנה. ועליהו מני
קודשא בריך הוא לבר נש (דברים י יב) מה ה'
אלהיך שאל מעמך, אל תקרי מ"ה אלא
מא"ה.

ועשרים שנה ושבע שנים אלין עשר אמירן
ועשר דברות ושבע יומין קדמאין
דעובדא דבראשית וששת ימי המעשה ויום
השבת דאיהו ויכלו כללא דכלהו. ולקבליהו

נתנה תורה בעשרים ושבע
אותיות - עשרים ושנים של
התורה, וחמש שהן מנצפ"ך
שהצופים אמרו אותם.

ואם חס ושלום עוברים עליהם
ישראל, מתפזרים לארבעת
הצדדים, והשכינה גלתה עמהם.
זהו שכתוב ותמת שרה. המיתה
שלה שהסתלק ממנה י"ה ונשארו
כ"ס חסר. ומשום זה ויאמר פי
יד על כ"ס י"ה.

בקריית ארבע - אלו ארבעה
צדדים שהתפזרו עם ישראל,
ומשום זה תקנו בתפלה וקבצנו
יחד מארבע פנפות הארץ.
שהגלות היא מיתה לשכינה ולכל
ישראל בניה.

ועוד, ותמת שרה בקריית ארבע
- אלו תהו ובהו וחשך ותהום,
שהיא מתלבשת בארץ, שנאמר
בה והארץ היתה תהו וגו' (בראשית
א). משכינה וצדיק שאין בו
נביעה של התורה. מארבע
החיות שלו, שהן ארבע החיות
של הפסא, גלו בארבעה יסודות
אלו, שהם תהו - קו ירק, הקלפה
הירקה של האגוז. בהו - גון לבן,
קלפה שניה. וחשך - קלפה
שלישית של האגוז, שהוא אש
מתלקחת. תהום - חלל האגוז
ששם המוח, שהיא השכינה, פסא
הכבוד וארבע החיות שלו. שפך
נחלק המוח של האגוז לארבעה
צדדים שעליהם עומד המוח.

ואלו הם כנגד ארבעה אירי המוח
של אדם, עור וכשר תלבישני
ובעצמות וגידים תשכבני. הן
ארבע קלפות האגוז שהן בסוד
הערלה, שעליהן נאמר ויעש ה'
אלהים לאדם ולאשתו פתנות
עור וילבשם (שם א). ופרשהו
הראשונים, מה זה עור? זה עור
הנפש.

ובזמן שישראל באותן הקלפות,

אתהיבת אורייתא בעשרים ושבע אתון, כ"ב
דאורייתא וחמש דאנון מנצפ"ך דצופים
אמרום.

ואם חס ושלום עברין עליהו ישראל מתבדדין
לארבע סטרין, ושכינתא גלתא עמהון
הדא הוא דכתיב ותמת שרה. מיתה דילה
דאסתלק י"ה מנה ואשתארת כ"ס חסר. ובגין
דא (שמות יז טז) ויאמר פי יד על כ"ס י"ה.

בקריית ארבע אליו ארבע סטרין דאתבדדת
עם ישראל ובגין דא תקינו בצלותא
וקבצנו יחד מארבע פנפות הארץ. דגלותא
איהי מיתה לשכינתא ולכל ישראל בנהא.

ועוד ותמת שרה בקריית ארבע, אליו תהו ובהו
וחשך ותהום דאיהי אתלבישת בארעא
דאתמר בה והארץ היתה תהו וגו' (בראשית א ב).
משכינה וצדיק דלית בה נביעו דאורייתא.
מארבע חיון דילה דאנון ארבע חיות הפסא,
גלו בארבע יסודין אלו דאנון תהו קו ירק,
קלפה ירקה דאגוזא. בהו גון חור קלפה
תננא, וחשך קלפה תליתאה דאגוזא דאיהו
אש מתלקחת. תהום חלל דאגוזא דתמן מחא
דאיהי שכינתא פורסייא יקרא וארבע חיון
דילה. דהכי אתפלג מחא דאגוזא לארבע
סטרין דעליהו קימא מחא.

ואליו אנון לקבל ארבע רהיטי מחא דבר נש
(איוב י יא) עור וכשר תלבישני ובעצמות
וגידים תשוכבני. אנון ארבע קלפין דאגוזא
דאנון ברזא דערלה דעליהו אתמר (בראשית ג כא)
ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור
וילבשם (שם א). ואוקמוה קדמאי מאי עור, דא
משכא דחויא.

ובזמנא דישראל באנון קלפין דאנון ארבע
גליות אנון בפרודא כפיכול פאלו לא

היו גוי אחד ושמה דקודשא בריהו הוא לא שריא עליהו ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין כל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה.

אמר רבי אלעזר אבא והא שמענא דאתון דשמא קדישא הכי אנון בפרודא י' מן ה' ו' מן ה', ולא מתחברין עד דישראל יפקון מן גלותא. אמר ליה ברי אית אתון דאנון לבושין דקודשא בריהו הוא דאתקריאו על שמה דאתבריאו. הדא הוא דכתיב (ישעיה מו ט) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו. ואלין אינון בפרודא. וכד אתחברון במנינא (דף קלט ע"ב) תלת עשר לעלא ותלת עשר לתתא, וסלקין עשרין ושית כמספר יהו"ה ופחשפון אח'ד אח'ד פדכתיב, (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. אבל אתון דיחודא בארזא אצילות, לאו תמן חשפנא ולא פירודא. ובגין דא (בראשית כ"ב) ונהר יצא מעדן וגו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, בזמנא דייתי פרקנא יתקים (ישעיה יא יב) ונפצות יהודה יקבץ מארבע נפשות הארץ: (אמורב היא חברון דזמין קודשא בריהו הוא לתקרא לון בתרא, והאי איהו וקבצנו יחד מארבע נפשות הארץ).

שהן ארבע גליות, הם בפרוד כביכול, כאלו לא היו גוי אחד, ושמו של הקדוש ברוך הוא לא שורה עליהם. ומשום זה בארו בעלי המשנה, כל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. אמר רבי אלעזר, אבא, והרי שמעתי שאותיות השם הקדוש כף הן בפרוד מן ה', ו' מן ה', ולא מתחברות עד שישראל יצאו מן הגלות. אמר לו, בני, יש אותיות שהן לבושים של הקדוש ברוך הוא, שנקראו על שמו שנקראו. זהו שכתוב כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו. ואלו הם בפרוד. וכשמחברים במנין, שלש עשרה למעלה ושלש עשרה למטה, ועולים לעשרים ושש יהו"ה כחשבון אח"ד אח"ד, פכתוב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. אבל אותיות היחוד בדרך אצילות אין שם חשבון ולא פרוד. ומשום זה ונהר יצא מעדן וגו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. בזמן שתבא גאלה, יתקים ונפצות יהודה יקבץ מארבע נפשות הארץ. (נאמר. היא חברון שעתידי הקדוש ברוך הוא לתקרא באחד, וזהו וקבצנו יחד מארבע נפשות הארץ).

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה שנה דא יו"ד דסלקת למאה בתרין הה"ן פגונא דא ה"י סליקת ביו"ד. חמש פעמים י' הם חמשים. וכך ה' האחרת חמשים הרי מאה ועשרים שנה דא ו' דסליקת לכ' של פתר ונעשית כ"ו.

בזמנא דהיה חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה שנה דא יו"ד דסלקת למאה בתרין הה"ן פגונא דא ה"י סליקת ביו"ד. חמש פעמים י' הם חמשים. וכך ה' האחרת חמשים הרי מאה ועשרים שנה דא ו' דסליקת לכ' של פתר ונעשית כ"ו. בזמנא דהיה חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה שנה דא יו"ד דסלקת למאה בתרין הה"ן פגונא דא ה"י סליקת ביו"ד. חמש פעמים י' הם חמשים. וכך ה' האחרת חמשים הרי מאה ועשרים שנה דא ו' דסליקת לכ' של פתר ונעשית כ"ו. בזמנא דהיה חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה שנה דא יו"ד דסלקת למאה בתרין הה"ן פגונא דא ה"י סליקת ביו"ד. חמש פעמים י' הם חמשים. וכך ה' האחרת חמשים הרי מאה ועשרים שנה דא ו' דסליקת לכ' של פתר ונעשית כ"ו.

בזמנא דהיה חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה שנה דא יו"ד דסלקת למאה בתרין הה"ן פגונא דא ה"י סליקת ביו"ד. חמש פעמים י' הם חמשים. וכך ה' האחרת חמשים הרי מאה ועשרים שנה דא ו' דסליקת לכ' של פתר ונעשית כ"ו. בזמנא דהיה חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה שנה דא יו"ד דסלקת למאה בתרין הה"ן פגונא דא ה"י סליקת ביו"ד. חמש פעמים י' הם חמשים. וכך ה' האחרת חמשים הרי מאה ועשרים שנה דא ו' דסליקת לכ' של פתר ונעשית כ"ו.

רַחֲמִים וְרִצּוֹן שְׁאִין שֵׁם דִּין כָּלֵל,
אָמְרוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֵׁנָה שְׁמַעְשֵׁרִים
וְלַמָּטָה לֹא מַעֲנִישִׁים בְּעוֹלָם הַדָּה.
וְשִׁבְעַת שָׁנִים זוּ ו'. כְּשִׁשְׁוֹרָה י' עַל
רֹאשׁוֹ נַעֲשִׂית ז'. וְאִם זָכָה
בְּשִׁכְיָה שְׁהִיא ז' לְשֹׁמֵר אוֹתָהּ
בְּבְרִית, מִשּׁוֹם שֶׁהַבְּרִית מִמֶּשׁ
שׁוֹרָה עָלָיו ז', שְׁהִיא יוֹם שְׁבִיעִי,
וְנֶאֱמַר בּוֹ שִׁבְעַת בְּיּוֹם הַלְלָתֶיךָ,
וְאִם לֹא - כְּתוּב בּוֹ וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם
אֲךָ אֲנִי שִׁבְעַת.

וְעֵקֶר הַכֵּל הוּא אוֹת הַבְּרִית, שְׁבוּ
זָכָה לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהוּא עוֹלָם
הַבָּא שְׁאִין בּוֹ לֹא אֲכִילָה וְלֹא
שְׁתִּיָה וְלֹא קִנְיָה וְלֹא תַחְרוּת,
אֶלָּא צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעִטְרוֹתֵיהֶם
בְּרֹאשֵׁיהֶם וְנִהְנִים מִזֵּיו הַשְּׁכִינָה.
וְתִמְצָא סִמּוֹן בְּיִסּוּד שְׁהוּא כ"ו.
חֵלֶק סִמּוֹן וְתִמְצָא בּוֹ כ"ו. וְיִסּוּד
הוּא יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְתִמְצָא בּוֹ
כּוּז"ו.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אָבָא, וְהָרִי
כּוּז"ו מְצִאנּוּ, אָבָל ו' הַאֲחֵרוֹנָה
לֹא מְצִאנּוּ בְּאוֹתֵיהֶם! אָמַר לוֹ,
בְּנִי, כְּשִׁאֲתָה מִחֻשָּׁב, מִהֵאָם
הַעֲלִינָה נִקְרָא ז', וְכִשְׁאֲתָה
מִחֻשָּׁב מִמֵּיִן שְׁהִיא גְדֻלָּה נִקְרָא
ו'. אָמַר לוֹ, זֶה יָפָה, כִּף נְחֻשְׁבַת
בְּסִפְרוֹת שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם, הָרִי
עֶשֶׂר וְלֹא יוֹתֵר. כִּמוֹ שְׁאוּמְרִים
בְּסִפְרֵי יִצְיָרָה, עֶשֶׂר סִפְרוֹת כְּלִי
מָה, עֶשֶׂר וְלֹא תִשַׁע, עֶשֶׂר וְלֹא
אֲחַת עֶשְׂרֵה.

אָמַר לוֹ, בְּנִי, כ' מְרָאָה י' מִמַּעֲלָה
לְמָטָה וּמִמָּטָה לְמַעֲלָה, וְהַכֵּל א'
שְׁהִיא הַסּוּד שֶׁל יו"ד וְהַכֵּל אָחֵר.
וּמִשּׁוֹם זֶה תִּמְצָא שְׁהֵאוֹת יו"ד
הִיא כ', כְּתָר שֶׁל הָאוֹת י' שְׁעוּלָה
בְּחֻשְׁבוֹן כ', וְהַכֵּל אָחֵר. פִּי י"ז
אֶלְהִיף אֲשֶׁר אוֹכְלָה הוּא. פִּי הוּא
י' וְהוּא יְהו"ה שְׁעוּלָה כ"ו, וְעַם
אֶרְבַּע אוֹתִיּוֹת עוֹלָה ל' לְחֻשְׁבוֹן
כ"י, וְזֶה סוּד יְהו"ה.

וְהַמָּת שְׁרָה - זוֹ הַנְּשֻׁמָּה, שְׁנֶאֱמַר בָּהּ וַיִּפַּח בְּאִפְיוֹ נְשֻׁמַת

תִּמְן דִּינָא כָּלֵל, אָמְרִי מְאִרִי מִתְנִיתִין דְּמַעְשֵׁרִין
וְלַמָּטָה לֹא מַעֲנִישִׁין בְּעֵלְמָא דִּין.

וְשִׁבְעַת שָׁנִין דָּא ו' בְּדַ שְׁרִיא י' עַל רִישָׁה
אֲתַעֲבִיד ז'. וְאִם זָכָה בְּשִׁכְיָתָא דְּאִיהִי
ז' לְנִטְרָא לָהּ בְּבְרִית, בְּגִין דְּאִיהִי בְּרִית מִמֶּשׁ
שְׁרִיא עָלָה ז' דְּאִיהוּ יוֹם שְׁבִיעִי. וְאֲתַמַּר בִּיה
(תהלים קיט קסד) שִׁבְעַת בְּיּוֹם הַלְלָתֶיךָ. וְאִי לָאו פְתִיב
בִּיה (ויקרא כו כח) וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם אֲךָ אֲנִי שִׁבְעַת.

וְעֵקֶרָא דְּכֻלָּא אִיהוּ אוֹת בְּרִית דְּבָהּ זְכִי לְעֵלְמָא
דְּאֲתִי, דְּאִיהוּ עוֹלָם הַבָּא דְּאִין בּוֹ לֹא
אֲכִילָה וְלֹא שְׁתִּיָה וְלֹא קִנְיָה וְלֹא תַחְרוּת,
אֶלָּא צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעִטְרוֹתֵיהֶם בְּרֹאשֵׁיהֶם,
וְנִהְנִים מִזֵּיו הַשְּׁכִינָה. וְתִשְׁפַּח סִמּוֹן בְּיִסּוּד
דְּאִיהוּ כ"ו פְּלִיג סִמּוֹן וְתִשְׁפַּח בִּיה כ"ו.
וְיִסּוּד הוּא יוֹם הַשְּׁבִיעִי וְתִשְׁפַּח בִּיה כּוּז"ו.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָבָא וְהָא כּוּז"ו אֲשַׁפְחָנָא,
אָבָל ו' בְּתַרְרָאָה לֹא אֲשַׁפְחָנָא בִּיה בְּאֲתוֹן.
אָמַר לִיה בְּרִי כְּדֵי אֶת חֻשִׁיב מִמֵּינָא דְּאִיהִי גְדֻלָּה
אֲתַקְרִי ז' וְכֵד אֶת חֻשִׁיב מִמֵּינָא דְּאִיהִי גְדֻלָּה
אֲתַקְרִי ו'. אָמַר לִיה הֵאֵי שְׁפִיר. כִּף אֲתַחְשִׁיבַת
בְּסִפְרוֹן ל"ב הָא עֶשֶׂר אֲנוּן וְלֹא יִתִּיר. כִּמָּה
דְּאִמְרִי בְּסִפְרֵי יִצְיָרָה, עֶשֶׂר סִפְרוֹן כְּלִי מָה עֶשֶׂר
וְלֹא תִשַׁע, עֶשֶׂר וְלֹא אָחֵד עֶשֶׂר.

אָמַר לִיה בְּרִי כ' אֲחִזִּי י' מַעֲלָא לְתַתָּא וּמִתַּתָּא
לְעֵלְא וְכֻלָּא א' דְּאִיהִי רְזָא דִּיּו"ד וְכֻלָּא
חַד. וּבְגִין דָּא תִשְׁפַּח דָּאת יו"ד אִיהִי כ' כְּתָר
דָּאת יו"ד דְּסֻלִּיק בְּחֻשְׁבָּנָא כ' וְכֻלָּא חַד. (דברים
ד כד) פִּי י"ז אֶלְהִיף אֲשֶׁר אוֹכְלָה הוּא. פִּי הוּא י'
וְאִיהוּ יְהו"ה דְּסֻלִּיק כ"ו וְעַם אֶרְבַּע אֲתוֹן סֻלִּיק
ל' לְחֻשְׁבוֹן כ"י. וְדָא רְזָא יְהו"ה.

וְתַמְת שְׁרָה דָּא נְשֻׁמַת דְּאֲתַמַּר (בראשית כ ז) בָּה
וַיִּפַּח בְּאִפְיוֹ נְשֻׁמַת חַיִּים. וּמֵאִי מִיִּתָּה

וְתַמְת שְׁרָה - זוֹ הַנְּשֻׁמָּה, שְׁנֶאֱמַר בָּהּ וַיִּפַּח בְּאִפְיוֹ נְשֻׁמַת חַיִּים. וּמֵאִי מִיִּתָּה שְׁלָה? שְׁיַרְדָּה

מלמעלה ונכנסה לארבעה יסודות רעים, שהם אש רוח מים עפר, והם שתוף של נפש הבהמה, משום שהיא שם בלי תורה. שקדם שהנשמה יורדת לגוף בארבעה היסודות הללו, נתנה התורה פלה. ומיד פשנכנסת לגוף, מסתלקת ממנו, וסוד הדבר - אני מלאה הלכתי וריקם השיבני ה'.

אמרה הנשמה, אני מלאה הלכתי לעולם הזה, וכעת ריקם החזירני ה' לגוף הזה. ועם כל זה, אם זכה אדם להתעסק בתורה - היא חברון, שהיא התורה, שהסתלקה מהנשמה - התחברה לה. שהנשמה היא מכסא הכבוד. והתורה שמו של הקדוש ברוך הוא, תורת ה' תמימה. עץ חיים היא למחזיקים בה. ואף על גב שהיא אדם בארץ רעה, פנעני שסובב אותו יצר הרע, אם יתחזק באותה חברון, היא מתחברת לו. דבר אחר, היא חברון - זו השכינה. אף על גב שהתרחקה מן הקדוש ברוך הוא, היא חברון אליו. כמו שישראל שאומרים (ישעיהו ב') אלהינו בעלוננו אדנים וזולתך. ועם כל זה, לברך בך נזכיר שמך, אף על פי שהתרחק. זהו שכתוב ברח דודי (שיר השירים ח), ועם כל זה הלב שלנו והפה שלנו לא נפרד ממך, ככתוב ודמה לך לצבי (שם). כעת אנו מיחדים שמך בכל יום ואומרים שמע ישראל. בלב ובפה ובמחשבה.

ומשום זה היא חברון, משום ששכינה לא זזה מן הקדוש ברוך הוא, וישראל מיחדים שמו בכל יום וסובלים פמה מכתשין עליה, כמו שבארהה הראשונים.

פתח רבי שמעון ואמר, ויהיו חיי שרה מאה שנה - אלו מאה ברכות שנמצאו מחכמה,

דילה, דנחתת מלעלא ועאלת בארבע יסודין בישינ דאנון אש רוח מים עפר ואנון שתופא דנפשא דבעירא, בגין דאיהו תמן בלא אורייתא. דקדם דנשמתא נחתא בגופא בארבע יסודין אלין אתיהיבת אורייתא פלה. ומיד דעאלת בגופא אסתלקת מנה. ורזא דמלה (רוח א כא) אני מלאה הלכתי וריקם השיבני ה'.

אמרה נשמתא אנה מלאה אזלנא מהאי עלמא וכען ריקן החזירני ה' בהאי גופא. ועם כל דא אי זכה בר נש לאתעסקא באורייתא היא חברון דהיא אורייתא דאסתלקת מנשמתא אתחברת לה. דנשמתא איהי מפרסי יקרא ואורייתא שמא דקודשא בריך הוא (תהלים יט ח) תורת ה' תמימה. (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה. ואף על גב דאיהו בר נש בארעא בישא פנעני דאסחר ליה יצר רע אי מתקף בההיא חברון אתחברת ליה.

דבר אחר היא חברון דא שכינתא, אף על גב דאתרחקת מנה דקודשא בריך הוא היא חברון לגבה. כגונא דישראל דאמרין (ישעיהו כו) ה' אלהינו בעלוננו אדנים וזולתך. ועם כל דא לברך בך נזכיר שמך. אף על גב דאתרחק. הדא הוא דכתיב ברח דודי (שיר השירים ח יד). ועם כל דא לבא דידן ופומא דידן לאו אינון אתפרשו מנף כדכתיב, ודמה לך לצבי (שם). כען אנו מיחדין שמך בכל יום ואמרין שמע ישראל בלבא בפומא ובמחשבה.

ובגין דא היא חברון בגין דשכינתא לא זזה מקודשא בריך הוא, וישראל מיחדין שמה בכל יומא וסבלין פמה מכתשין עליה פמה דאוקמוה קדמאין.

פתח רבי שמעון ואמר. ויהיו חיי שרה מאה שנה. אלין מאה ברפאן דאשתכחו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם זין גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**